

DÀNH THỜI GIỜ ĐỂ NGHỈ NGƠI VÀ CẦU NGUYỆN

... Tôi chào đời năm 1964 tại thành phố Namur thuộc miền Nam vương quốc Bỉ. Tôi được Rửa Tội gia nhập Giáo Hội Công Giáo.

Như bao đứa trẻ con nhà có Đạo khác, tôi cũng được xưng tội rước lễ lần đầu và lãnh bí tích Thêm Sức. Nhưng từ từ khi bước vào tuổi dậy thì, tôi bỏ rơi mọi việc sống Đạo như đi nhà thờ và lãnh các bí tích, tuy rằng tận tâm tâm tôi không bao giờ nghi ngờ về sự hiện hữu của THIÊN CHÚA. Rồi tôi ghi danh vào đại học và thi ra trường. Mọi sự diễn tiến tốt đẹp. Và từ năm 1997 tôi là chuyên viên kế toán.

Trong vòng 10 năm (1997-2007) tôi đắm đầu vào công việc và chỉ biết có việc làm. Thời giờ quý báu tôi dành trọn cho công việc và từ từ tôi cắt đứt mọi liên hệ với bạn bè và người quen biết. Tôi nô lệ công việc đến độ nếu có ai đến thăm tỏ tình thân hữu thì tôi nóng nảy khó chịu, mong cho người đó sớm ra về, vì làm phiền và làm chậm trễ công việc của tôi! Một cuộc sống như thế chắc chắn đưa đến tình tình cau có dễ mệt dễ nổi giận. Tôi cũng không chịu đựng các tiếng động ồn ào. Tôi không bằng lòng ai và dĩ nhiên cũng không còn ai có thể bằng lòng về tôi. Công việc giết tôi chết dần chết mòn mà tôi đâu có biết có hay!

Cho đến một ngày - đầu tháng 7 năm 2007 - tôi đang dừng xe và khi đèn xanh bật sáng tôi vội phóng xe chạy thì cùng lúc đó một người đàn bà đi xe đạp ngược chiều bỗng cắt ngang đường. Thật hú hồn! May mà tôi thắng kịp, nếu không thì một tai nạn khủng khiếp đã xảy ra. Tôi vô cùng ngạc nhiên trước hành động bất cẩn của người đàn bà. Tôi nổi giận đùng đùng. Tôi ra khỏi xe đến trước mặt bà và không ngớt lời chửi bới mắng nhiếc bà thậm tệ. Người đàn bà lặng lẽ nghe tôi trút giận. Sau khi nói hả hê, tôi lên xe lái đi tiếp. Chỉ khi về đến nhà, ngồi một mình trong phòng vắng tôi mới bắt đầu ý thức những gì vừa xảy ra và cảm thấy xấu hổ về thái độ hung hăng dữ tợn của chính mình. Tôi tự nhủ:

- Phải thay đổi lối sống. Phải tìm ra một lối thoát. Không thể tiếp tục mãi như thế này. Tại sao tôi bị công việc nuốt hết thời gian?

Vốn sinh trưởng nơi thành phố Namur (Nam Bỉ) lúc nhỏ tôi thường theo Cha Mẹ đi hành hương đền thánh Đức Mẹ ở Beauraing. Lý do là vì vào năm lên 7 tuổi, tôi bị bệnh nặng. Mẹ tôi khẩn cầu với Đức Bà Beauraing xin chữa tôi lành bệnh. Mẹ tôi hứa với Đức Mẹ nếu tôi khỏi bệnh thì Mẹ tôi sẽ trở lại hành hương đền thánh ít ra mỗi năm một lần. Và tôi được khỏi bệnh. Và Mẹ tôi đã giữ lời hứa. Từ đó gia đình tôi thường xuyên hành hương đền thánh Đức Mẹ Beauraing.

Bây giờ tôi rơi vào tình trạng khủng hoảng: tinh thần căng thẳng, thân xác mệt đừ, tôi bỗng quyết định làm một chuyến hành hương trở lại Beauraing để suy nghĩ về ý nghĩa cuộc đời. Ngày 19-10-2007 tôi lái

xe đến đền thánh vào lúc 11 giờ. Bức tượng Đức Mẹ MARIA với đôi tay rộng mở như sẵn sàng ôm vào lòng đứa con hoang đàng. Đức Mẹ như chờ đợi giây phút này để có thể an ủi vỗ về và băng bó trái tim tôi đang rơi vào tình cảnh tuyệt vọng. Tôi thật sự xúc động. Tôi quỳ xuống trước tượng Đức Mẹ và bắt đầu lần hạt Mân Côi. Tôi van xin THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA Nhân Lành ban cho tôi ơn tìm thấy ý nghĩa cuộc đời và sống tử tế tốt lành.

Lần xong tràng hạt thứ nhất tôi lần thêm tràng hạt thứ hai. Tôi ngạc nhiên vì không cảm thấy thời gian quá lâu. Sau đó tôi quyết định đi vào Nhà Nguyện để tiếp tục sống trong thinh lặng và cầu nguyện. Vừa ngồi xuống và định lần thêm tràng hạt thứ ba thì tôi thấy hai Nữ Tu bước vào nhà nguyện để chuẩn bị một buổi cử hành Phụng Vụ. Tôi muốn bước ra khỏi nhà nguyện vì không có ý định tham dự Thánh Lễ mà chỉ muốn được thinh lặng để cầu nguyện. Nhưng không hiểu sao một sức mạnh vô hình giữ tôi ngồi yên nơi nhà nguyện. Thì ra không phải là Thánh Lễ mà là một buổi cầu Minh Thánh Chúa. Đây là lần đầu tiên tôi quỳ trước Mặt Nhật có Minh Thánh Chúa. Vì không biết phải làm gì nên tôi tiếp tục lần hạt Mân Côi. Tay tôi lần theo các hạt chuỗi, đôi mắt tôi nhìn thẳng vào Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU đang trưng bày trên bàn thờ.

Và Phép lạ đã xảy ra. Vào chính lúc này đây, tôi cảm nghiệm một niềm an bình bao la. Tôi chưa bao giờ hưởng nếm niềm hạnh phúc khôn tả như thế trong cuộc đời. Mọi gánh nặng như cất khỏi tâm lòng. Cơ thể tôi nhẹ nhàng thư thái. Tôi thật sung sướng ngồi nơi đây trong nhà nguyện này, trước Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU. Tôi hoàn toàn được chữa lành khỏi mọi lo âu bồn loạn cuồng điên. Giờ đây chỉ còn lại niềm vui và an bình. Tôi ngồi im như thế cho mãi đến 4 giờ rưỡi chiều. Tôi lần không biết bao nhiêu tràng hạt Mân Côi.

Tôi trở về nhà lòng đầy hân hoan và thanh thản. Sau lần hành hương tràn đầy ân phúc ấy, tôi hiểu rằng chính Đức Mẹ MARIA đã đợi chờ tiếp đón tôi và đưa tôi đến với Đức Chúa GIÊSU THÁNH THỂ, nguồn sống duy nhất của cuộc đời tín hữu Công Giáo của tôi. Từ đó cuộc đời tôi thay đổi hẳn. Tôi trở về với việc sống Đạo đàng hoàng. Tôi lãnh bí tích Giải Tội và tham dự Thánh Lễ thường xuyên. Muôn vàn cảm tạ hồng ân bao la của THIÊN CHÚA và Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA, Hiền Mẫu dấu ái của tôi.

... "Lạy Chúa, Ngài dò xét con và Ngài biết rõ, biết cả khi con đứng con ngồi. Con nghĩ tưởng gì, Ngài thấu suốt từ xa, đi lại hay nghỉ ngơi, Chúa đều xem xét, mọi nẻo đường con đi, Ngài quen thuộc cả. Miệng lưỡi con chưa thốt nên lời, thì lạy Chúa, Ngài đã am tường hết. Ngài bao bọc con cả sau lẫn trước, bàn tay của Ngài, Ngài đặt lên con. Kỳ diệu thay, tri thức siêu phàm, quá cao vời, con chẳng sao vờn tới! Đi mãi đâu cho thoát thần trí Ngài, lẩn nơi nào cho khuất được Thánh Nhan? Con có lên Trời, Chúa đang ngự đó, nằm dưới âm ty, vẫn gặp thấy Ngài. Dù chấp cánh bay từ phía hừng đông xuất hiện, đến ở nơi chân trời góc biển phương tây, tại đó cũng tay Ngài đưa dẫn, cánh tay hùng mạnh giữ lấy con" (Thánh Vịnh 139(138) 1-10).

("Stella Maris", Éditions du Parvis, Décembre 2009, n.464, trang 28-29)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt